

[Martin Nielsen.]

Medlemmer og den højtærede Finansminister disse Forhandlinger; jeg ved, hvilke Folk det drejer sig om, jeg ved hvilke Aftaler der var. Men kan man da efterhaanden ikke forstaa det, som jeg har sagt gentagne Gange, at vi i misforstaaet politisk Loyalitet over for disse Aftaler undlod at foretage den eneste rigtige Handling, som vi burde, kunde og skulde have foretaget, nemlig om Aftenen den 28. August at have forladt Lejren. Forholdene var saadan, Betjentenes Indstilling, alt var saadan, at vi havde været i Stand til at gøre det, uden at nogen kunde have forhindret os i det. Men paa Grund af en Aftale med Folk, som vi ansaa for ikke blot embedsmæssigt, men politisk ansvarlige, fandt vi os bundet af det, man havde givet os Haand og Ord paa, nemlig at vi betids skulde blive underrettet. Men tilbage staar det, som vel nok er det afgørende ved det hele — nu kan man give alle de Forklaringer her, at der har været mange Kræfter i Bevægelse —, tilbage staar den uomstødelige Kendsgerning, at den, der var faktisk, i hvert Fald formelt ansvarlig, Hr. Thune Jacobsen, den Dag i Dag erklærer, at han af politiske Grunde ikke lukkede os ud.

Første Næstformand (Westermann):

Den højtærede Finansminister har Ordet for en kort Bemærkning.

Finansministeren (H. C. Hansen): Det er rigtigt at faa slaaet fast, at det, der skete Natten mellem den 28. og 29. August, var, at en Disposition, som var forudset, ved en ulykkelig Hændelse, nemlig at Tyskerne kom til Horserød, før de kom i Gang i København, ikke kom til Udførelse. Det er det Synspunkt, jeg gerne vil føre med ind blandt det andet, for det maa give det ærede Medlem en Fornemmelse af, at der har været Mennesker i disse Embedsstillinger, som har gjort et ærligt Forsøg, og det ærede Medlem erkender ogsaa, at han fuldt ud var vidende om disse Beslutninger. Jeg forstaaer den Bitterhed, der kan komme til Udtryk, ved at noget saadant ikke fungerede i det Øjeblik, det skulde. Det er berettiget at føje til, at der i alt menneskeligt er en Mulighed for et Fejlmoment, og det har der desværre ogsaa været i denne Situation.

Første Næstformand (Westermann):

Det ærede Medlem Hr. Martin Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning. Derefter maa dette Emne være udtømt.

Martin Nielsen: Jeg paaskønner alle de Bestræbelser, der er gjort af Personer og

Grupper, men det var kun individuelle, personlige Aktioner, der blev foretaget for at komme os til Hjælp, og disse mislykkedes. Afgørende for mig er derimod den Kendsgerning, som er slaaet fast tidligere i Debatten, at Regeringen som Regering ikke skænkede os en Tanke, og at den egentlig ansvarlige, Thune Jacobsen, lod os blive siddende af politiske Grunde.

Saa sagde, jeg tror det var det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, at man ikke kan fælde saa skarp en Dom, som jeg har gjort. Jo, man kan! Vi blev dømt, vore døde Kammerater blev dømt, vi vil have Lov til ogsaa at fælde en Dom over dem, der var ansvarlige for det, der skete. Det er vor Ret, den eneste, vi har haft i disse Aar.

Brorsen: Det er sikkert sidste Gang, jeg har Lejlighed til at tale her i det høje Folketing, og jeg vil derfor gerne have Lov til at gøre nogle Bemærkninger, som jeg føler mig foranlediget til at gøre, om en bestemt Periode, Tiden fra 1940 til 1943. Det er ikke saa underligt, at man nøje undersøger, hvad der er foregaaet i Perioden 1940—43, og graver i Dokumentsamlinger; der er kommet adskillige af disse Dokumenter frem i Aviserne i den senere Tid, og de kan, naar de kommer isoleret, naturligvis se noget mærkelige ud for dem, der ikke kender nærmere til, hvad Aarsagen har været til, at de i sin Tid blev udsendt. Der offentliggøres, saa vidt jeg forstaaer, 3 Bind af disse Aktstykker; jeg har kun set det første, jeg ved ikke, om de to sidste er kommet. At de er korrekte, er der ingen Tvivl om. Alligevel giver de ikke det rigtige Billede af, hvad der er sket i 1940—43. Naar man skal give det rigtige Billede af hele Perioden, skal man naturligvis have at vide, hvorledes Regeringen stillede sig i mange forskellige Situationer, og det faar man ikke at vide ved at læse disse Aktstykker. Det er det jeg gerne vil gøre nogle Bemærkninger om.

Det drejer sig om det, der er omtalt, ikke saa meget her i Tinget under Finanslovens første Behandling, men i forskellige Blade i den senere Tid. Det drejer sig om Forholdet til det Frikorps, der blev oprettet i 1941. Forspillet begyndte i 1940. Dette Tings ærede Medlemmer vil antagelig huske — det er nu fem Aar siden —, at der blev truffet en Aftale, hvorefter vi kunde oprettholde Hær og Flaade, men det var naturligvis smaa Styrker, der kunde være inde, saa smaa Styrker, at det var meget vanskeligt at besørge den fornødne Vagt ved Depoter, Slotte og Kaserner, og hvor der i det hele